

дупката си, ту се скрива. Като падне нѣкоя сламка въ дупката му, той започва да се качва и слиза отъ нея, да я изследва, да разсждава, какъ се е създала. Бръмбърътъ не може да си отговори, кой е създалъ сламката и какъ е станало това, но човѣкъ може да му обясни всичко, защото той вижда нѣщата. Когато въ ума на човѣка влѣзе нѣкоя нова идея, и той се намира въ сжщото положение, въ каквото бръмбарътъ — по отношение на сламката. Всѣка нова идея за него е подобна на сламка, която пада въ скривалището на бръмбара. Ако въ ума на човѣка прониква съмнението, той веднага изкача отъ дупката си. — Защо? — Съмнението не е присжщо на неговата душа и внася смутъ въ него. Той иска да се освободи отъ съмнението. Щомъ види желанието на човѣка за освобождаване, разумното начало въ него му казва: Време е вече да излѣзешъ отъ дупката си. — Какво трѣбва да правя? — Птица трѣбва да станешъ.

Това сж правитѣ мисли, правитѣ разсждения въ живота. Хората се подсмиватъ на бръмбаритѣ, безъ да си даватъ отчетъ, че въ ежедневиия си животъ тѣ постжпватъ като бръмбари. Понѣкога тѣ сж нерешителни, двоеумни като бръмбари. Като хора, тѣ трѣбва да бждатъ смѣли и решителни, безъ страхъ, съ строго опредѣлени идеи за нѣщата. Страхътъ може да бжде вѣнъ отъ тѣхъ, а не вжтре въ тѣхъ. Човѣкъ трѣбва да